

POSTANOWIENIE

25 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 25 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.J. i T.P.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 16 grudnia 2024 r., I ACa 1584/23,

1. odrzuca skargę kasacyjną,

**2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz M.J. i T.P.
kwoty po 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych z
odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w
spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia
od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do
dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa M.J. oraz T.P. przeciwko Bank S.A. w W. (dalej: bank) o ustalenie i zapłatę Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił nieistnienie między stronami stosunku prawnego z bliżej określonej umowy kredytu, zasądził od pozwanego na rzecz powodów 133 196,27 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 5 lipca 2022 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania. Zasadzenia nie dokonano w sposób solidarny lub łączny (do niepodzielnej ręki).

Na skutek apelacji obu stron Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił orzeczenie w zakresie odsetek w ten sposób, że od kwoty 129 998,73 zł zasądził je od 17 marca 2021 r., a od kwoty 3 197,55 zł od 16 czerwca 2021 r. (pkt I wyroku), oddalił apelację powodów w pozostałym zakresie i apelację banku w całości (pkt II), a także orzekł o kosztach postępowania (pkt III).

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając ten wyrok w części, to jest co do całości punktu pierwszego oraz w punkcie drugim co do oddalenia apelacji banku ponad kwotę 56 681,92 zł, „tj. co do kwoty 76 514,35 zł”, a zarazem stwierdził, w celu jednoznacznego określenia zakresu zaskarżenia, że nie zaskarża „wyroku w zakresie ustalającym nieistnienie Umowy kredytu oraz co do zasądzenia kwoty 56 681,92 zł wraz z odsetkami” (s. 2 skargi kasacyjnej). Jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazano kwotę 76 515 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Wprawdzie podana przez pozwanego wartość przedmiotu zaskarżenia (76 515 zł) przekracza

tę wartość, jednak nie została ona określona prawidłowo. Skarżący pominął bowiem okoliczność, że po stronie powodowej występowały dwie osoby.

Wstępnie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy nie jest związany wskazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia, dokonany w postępowaniu przed sądami powszechnymi. Na etapie postępowania kasacyjnego nie ma zatem rozstrzygającego znaczenia okoliczność, że wartość przedmiotu zaskarżenia podana w skardze kasacyjnej odpowiada wartości sprecyzowanej przez powodów i wskazanej w apelacji. Wprawdzie art. 25 § 2 k.p.c. wyklucza możliwość badania, bez zarzutu drugiej strony, wartości przedmiotu sporu po doręczeniu odpisu pozwu, jednak zasada ta nie dotyczy etapu kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy może więc każdorazowo poddać tę wartość weryfikacji na podstawie materiału sprawy – z pominięciem reguł określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia SN z: 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, 22 października 2014 r., II CSK 235/14, 18 marca 2015 r., III CSK 419/14, 16 kwietnia 2025 r., I CSK 1048/24, 27 lutego 2026 r., I CSK 150/25)).

W ramach takiej weryfikacji Sąd Najwyższy stwierdził w niniejszej sprawie, że występowało w niej dwoje powodów, a bank kwestionuje zasądzenie na ich rzecz kwoty 76 514,35. Zasądzenie to nie nastąpiło w sposób solidarny lub inny, lecz taki, który uzasadniałby tezę, że w odniesieniu do zasądzonego świadczenia, mimo jego pieniężnego charakteru, nie nastąpił skutek wynikający z art. 379 § 1 zd. 1 k.c. W efekcie należało przyjąć, że na podstawie przywołanego ostatnio przepisu doszło do podziału zasądzonej wierzytelności pieniężnej na dwie odrębne wierzytelności, a skoro z okoliczności nie wynika nic innego, to zgodnie z art. 379 § 1 zd. 2 k.c. każdemu z powodów przysługuje indywidualnie wierzytelność w tej samej wysokości, czyli, po zaokrągleniu do pełnego złotego, po 38 258 zł.

Wobec oddalenia apelacji rozstrzygnięcie tożsame, czyli bez orzeczenia o zasądzeniu solidarnie należności głównej, zostało przedstawione do kontroli kasacyjnej. W istocie zatem skarżący, w celu poprawnego wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, winien był podać tę wartość oddzielnie w stosunku do

każdego z powodów. Wobec treści wyroku należało bowiem przyjąć, że zasądzona wierzytelność uległa z mocy prawa podziałowi, a każdemu z powodów przysługiwało odrębne roszczenie. Wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła natomiast – oddzielnie w odniesieniu do powoda i powódki – mniej niż 50 000 zł, co oznacza, że skarga kasacyjna była *prima facie* niedopuszczalna (wyjawszy szczególne przypadki wskazane w art. art. 398²¹ w zw. z 368 § 2 zd. 2 k.p.c., na które nie powołano się w sprawie). Wniosku tego nie zmienia nawet doliczenie do wartości przedmiotu zaskarżenia dalszych odsetek, które Sąd Apelacyjny zasądził w – objętym zakresem zaskarżenia – punkcie I wyroku.

Wobec uznania, że wartość przedmiotu zaskarżenia, ustalona odrębnie w stosunku do każdego z powodów, wynosiła – w obu wypadkach – mniej niż 50 000 zł, skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. Z uwagi na nieodrzućenie skargi przez Sąd drugiej instancji, podlegała ona odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]